

Sygn. akt II PO 7/17

POSTANOWIENIE

Dnia 23 października 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Kuźniar

w sprawie z powództwa K.S.
przeciwko M.B. prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą "B." w K.
o odszkodowanie, wynagrodzenie za nadgodziny,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 23 października 2017 r.,
zażalenia powódki na postanowienie Sądu Najwyższego
z dnia 9 sierpnia 2017 r., sygn. akt II PK 310/16,

odrzuca zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 9 sierpnia 2017 r., uzupełnionym postanowieniem z dnia 27 września 2017 r., II PK 310/16, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej pozwanego M.B. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą „B.” w K., w sprawie z powództwa K.S. o odszkodowanie i wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych (pkt 1), i oddalił wniosek pełnomocnika powódki o zasądzenie zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym (pkt 2).

Uzasadniając brak przesłanki prawnej (oczywistej zasadności skargi) przemawiającej za przyjęciem skargi kasacyjnej do rozpoznania, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia jej do rozpoznania i oddalił wniosek pełnomocnika powódki o zasądzenie zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym, wskazując w tej części, że „Sąd Najwyższy nie uwzględnił tego wniosku, ponieważ

odpis odpowiedzi na skargę kasacyjną, wbrew dyspozycji art. 132 § 1 k.p.c., nie został doręczony przez pełnomocnika powódki pełnomocnikowi drugiej strony. Z akta sprawy wynika, że odpis odpowiedzi na skargę kasacyjną został doręczony drugiej stronie przez Sąd Okręgowy. Skoro odpowiedź na skargę kasacyjną powinna zostać zwrócona zgodnie z art. 132 § 1 zdanie trzecie k.p.c., to nie jest możliwe uwzględnienie wniosku o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego zawartego w tym piśmie.”

Powyższe postanowienie w tej części, a więc w zakresie pkt 2, zaskarżyła zażaleniem pełnomocnik powódki, wskazując że „zgadza się, iż z jego winy doszło do naruszenia dyspozycji art. 132 k.p.c., jednakże błędne jest wnioskowanie Sądu, iż w związku z tym nie powinny zostać przyznane koszty zastępstwa procesowego. Zastępstwo to, bowiem faktycznie zostało wykonane (...)”, powołując się na stanowisko zajęte przez Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 23 lutego 2017 r., V CZ 18/17.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie jako oczywiście niedopuszczalne podlega odrzuceniu.

W myśl art. 394¹ § 1, 1¹ i § 2 k.p.c. zażalenie do Sądu Najwyższego przysługuje na postanowienie sądu drugiej instancji odrzucające skargę kasacyjną oraz na postanowienie sądu drugiej lub pierwszej instancji odrzucające skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, a także na orzeczenie uchylające przez sąd drugiej instancji wyrok sądu pierwszej instancji i przekazujący sprawę do ponownego rozpoznania zaś w sprawach, w których przysługuje skarga kasacyjna, także na postanowienia sądu drugiej instancji kończące postępowanie w sprawie, poza postanowieniami, o których mowa w art. 398¹ k.p.c. oraz postanowieniami wydanymi w wyniku rozpoznania zażalenia na postanowienie sądu pierwszej instancji. Z niewątpliwego brzmienia tego przepisu wynika, że środek ten nie przysługuje od orzeczenia Sądu Najwyższego, bowiem nie jest on sądem drugiej instancji. Innymi słowy nie można skutecznie składać zażaleń na postanowienie Sądu Najwyższego wydane – tak jak w tej sprawie - w przedmiocie odmowy przyjęcia kasacji do rozpoznania i orzekającego o kosztach

postępowania jest ono bowiem postanowieniem kończącym postępowanie w sprawie kasacyjnej, brak zaś szczególnej regulacji prawnej, która pozwalałaby na zmianę takiego postanowienia na wniosek lub z urzędu.

Te oczywiste uregulowania wskazują więc, że wniesione w sprawie zażalenie na postanowienie Sądu Najwyższego jest niedopuszczalne i stąd podlega odrzuceniu na podstawie art. 398⁶ § 3 w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c.

as